

(א) **בביעור חמץ עושיין בי פניעות, במעשה** לאח זני ישראל ממרים לצער אוחו מן הבית ובמחשבה. בחולדות יעקב יוסף שלח יסמין למעלה ולא יערב שמממיו כי (פ' קדוש אום ז) כמו כל המלות וכללן מות חלה המילות מן הבית למטה יתערו כל הכחות כי ענינים, כמו כל המלות וכללן מות חלה המילות מן הבית למטה יתערו כל הכחות

שיש בו גוף ונשמה, ומרגל בפומא לאינשי חלה כלה כונה כגוף נלא נשמה, כך יש בממות ציעור חמץ גוף ונשמה, להיו המעשה, עם בהתקרב זמן צאתנו ממצרים שחוציא אותנו הש"ת מן כוחות הוא דיני מוסר שרמו הקדמוים על ציעור חמץ הוא היצר הרע, ונשמת ציעור חמץ יכוין לצער היצר הרע מקרבנו וכו', (והנגלת כלס הוא משנה המשקל, כפי משמטן במימס היצר הרע קי הכשירו נממן, ושאר פירי דייס הנכריס במריסס על דרך זה.) וזרו שלמרו (פסחים ו:) "שואלין" ר"ל דיני חמץ נמעשה, "דורשין" הוא דיני מוסר השייך ציעור חמץ והכשר כלס ואיך, שיהיה להס גוף

הוא דיני מוסר שרמו הקדמוים על ציעור חמץ הוא היצר הרע, ונשמת ציעור חמץ יכוין לצער היצר הרע מקרבנו וכו', (והנגלת כלס הוא משנה המשקל, כפי משמטן במימס היצר הרע קי הכשירו נממן, ושאר פירי דייס הנכריס במריסס על דרך זה.) וזרו שלמרו (פסחים ו:) "שואלין" ר"ל דיני חמץ נמעשה, "דורשין" הוא דיני מוסר השייך ציעור חמץ והכשר כלס ואיך, שיהיה להס גוף

הוא דיני מוסר שרמו הקדמוים על ציעור חמץ הוא היצר הרע, ונשמת ציעור חמץ יכוין לצער היצר הרע מקרבנו וכו', (והנגלת כלס הוא משנה המשקל, כפי משמטן במימס היצר הרע קי הכשירו נממן, ושאר פירי דייס הנכריס במריסס על דרך זה.) וזרו שלמרו (פסחים ו:) "שואלין" ר"ל דיני חמץ נמעשה, "דורשין" הוא דיני מוסר השייך ציעור חמץ והכשר כלס ואיך, שיהיה להס גוף

הוא דיני מוסר שרמו הקדמוים על ציעור חמץ הוא היצר הרע, ונשמת ציעור חמץ יכוין לצער היצר הרע מקרבנו וכו', (והנגלת כלס הוא משנה המשקל, כפי משמטן במימס היצר הרע קי הכשירו נממן, ושאר פירי דייס הנכריס במריסס על דרך זה.) וזרו שלמרו (פסחים ו:) "שואלין" ר"ל דיני חמץ נמעשה, "דורשין" הוא דיני מוסר השייך ציעור חמץ והכשר כלס ואיך, שיהיה להס גוף

הוא דיני מוסר שרמו הקדמוים על ציעור חמץ הוא היצר הרע, ונשמת ציעור חמץ יכוין לצער היצר הרע מקרבנו וכו', (והנגלת כלס הוא משנה המשקל, כפי משמטן במימס היצר הרע קי הכשירו נממן, ושאר פירי דייס הנכריס במריסס על דרך זה.) וזרו שלמרו (פסחים ו:) "שואלין" ר"ל דיני חמץ נמעשה, "דורשין" הוא דיני מוסר השייך ציעור חמץ והכשר כלס ואיך, שיהיה להס גוף

הוא דיני מוסר שרמו הקדמוים על ציעור חמץ הוא היצר הרע, ונשמת ציעור חמץ יכוין לצער היצר הרע מקרבנו וכו', (והנגלת כלס הוא משנה המשקל, כפי משמטן במימס היצר הרע קי הכשירו נממן, ושאר פירי דייס הנכריס במריסס על דרך זה.) וזרו שלמרו (פסחים ו:) "שואלין" ר"ל דיני חמץ נמעשה, "דורשין" הוא דיני מוסר השייך ציעור חמץ והכשר כלס ואיך, שיהיה להס גוף

הוא דיני מוסר שרמו הקדמוים על ציעור חמץ הוא היצר הרע, ונשמת ציעור חמץ יכוין לצער היצר הרע מקרבנו וכו', (והנגלת כלס הוא משנה המשקל, כפי משמטן במימס היצר הרע קי הכשירו נממן, ושאר פירי דייס הנכריס במריסס על דרך זה.) וזרו שלמרו (פסחים ו:) "שואלין" ר"ל דיני חמץ נמעשה, "דורשין" הוא דיני מוסר השייך ציעור חמץ והכשר כלס ואיך, שיהיה להס גוף

ההוליווד אומרו מן הדעת הרע לבל נעשה אשורים
מכוננת העושה.
והז' ל' ציוו אומרו לחפש אחריו צמורין וצמדקין
לאור הנר שיפה לנדיקה, בהחמלת י"ד
היינו בלילה, לרמו המחלת
שנת י"ד שנכנס אדם למצו
מלות המורה, מחוייב
להתרחק מן הדעת הרע
ולאולד מדות הטובות,
(זהו הענין של העיקר הזה
הטוב הוא על האדם כולו עם
ובכל זמן, ובל אדם מרומז ענין
יעלם מחרס פתעי כשיעול
ממחרס הדעת הרע המילד
ומענה אה האדם ויקרנו אל ההפסד, אבל לוכר זה
לעמיונו בעת הילולה הכללת ככל שנה, לצער
המזן ושאריו בין שש לשבע, לקבוע נפשותינו
העיקר הזה, וזהו יוקון סמך אדה"ר, ואם רוח
הטומאה יעבר הש"י מן הארץ, נמחרה צימנו
לבער רק החמץ שישו ולא של אחרים. אך
מוזן מאוד לדע מה שכתב בעבודת
ישראל (לשם הגדול ד"ה ובל, דע בני אדם שאינם

משגימין על מעשיהם, רק על מעשים של בני אדם
אחרים, ולזה מזהיר הסמך 'מקום שאין מכונין
בו ממן אין לדין נדיקה', כלומר שאין לעשות קי
שיגים על מעשיהם של אחרים, רק שימקן וישמך
על מעשי עמנו.
לבער הקליפה קודם
בא חג הפסח.
השליה הקלות ממחל
ציאורו על ההגדה (מס'
פסחים, ריש מה שמוה)
בהקדמה קלה, שכל עניי
מירות שאנו עושין בלילה ו'
הוא מירות הנפש, אשר
נגאלנו מהקליפות, פ'
לך חמץ בכל גבולך הנקרא בורות שיוזן ומערות
שהמה חוצה לדין שנפשו של אדם מחמתן צריך
לשרש אחריו ולכנס אפילו מגבולו, וכיון שנברק
עצמו בימים האלה מכל וכל אזי נזכה לשבעת הימים
שהשאר לא ימצא, והנפך לייזן ימים תאכל מצות,
ולקבל הארה מהאור הגדול המאיר ובה חג הקידוש
הז' שפא ע' מנת עקיים תיכה - זה חמץ
בשארית ישראל (ויילעניק, שער המגיס פסח עמי קמ)
כתב, 'חמץ' הוא כענין המחמץ המצוה
[כאמרם ד"ל מפלחא בא שמת יב טו] 'שמירתם את
המצות' אל הקרי המצות אלא המצות, מצוה הבא
לידן אל החמיצנה], שלומד תורה לא לקיים עכשיו,

החמץ הוא כוחו ועוצם ידיו, כספה"ק במ
עין (דוהיס לשם מוה"מ של פסח) למז
לנאר ענין 'חמץ' הרומו ללה"ר של גלוה
התנגדה ולומר 'אמי ואפסי עור', כמו שעשה
מורס מלך נור, שעשה
עמנו אלוה (והי"ק אחי להמצב ומדרגה שעומד בה, הן
סמך, ודעמו היה כן בגשמי והן ברוחני).
לחמת, ולמורה קשה על
מס כמותו להסעות את עצמו כל כך, והלא
אפילו טפס שנעפס גס כן יכול להצין צעמנו
אויזת כמו ככל אבריו, שאם יפסח אחד מהם או
יקסם אי אפשר להמקיים אפילו שעה אחת,

החמץ הוא כוחו ועוצם ידיו, כספה"ק במ
עין (דוהיס לשם מוה"מ של פסח) למז
לנאר ענין 'חמץ' הרומו ללה"ר של גלוה
התנגדה ולומר 'אמי ואפסי עור', כמו שעשה
מורס מלך נור, שעשה
עמנו אלוה (והי"ק אחי להמצב ומדרגה שעומד בה, הן
סמך, ודעמו היה כן בגשמי והן ברוחני).
לחמת, ולמורה קשה על
מס כמותו להסעות את עצמו כל כך, והלא
אפילו טפס שנעפס גס כן יכול להצין צעמנו
אויזת כמו ככל אבריו, שאם יפסח אחד מהם או
יקסם אי אפשר להמקיים אפילו שעה אחת,

כדי להתפרנס מזה ויכבדו עשיר ורש, או למינן
היות לו ידיעה בכל הספרים והלימודים, שלא יחביש
בפני חבדיו ויכול להתערב עם בני אדם גם בני איש
בלימוד או בדברים דברי תורה ולא יהיה כגולם
כינייהם, או שלומד סתם כמצות אנשים מלומדה, או
אפילו יותר שלומד לידע ענינה והכמתה ולא למען
עבודת ה' יתברך, זה אינו זוכה לשום דבר, כי הרי
לא נעשית בדחילו ורחימו דמאריה ולא פרחת לעילא
(תיקוני זוהר כה:), ולא עוד אלא גם שמתרחק על ידה
מעבודתו יתברך, כי אם הוא אינו מדיש בקרבו
שנעשה גם רוח כזה, מכל מקום לא ימלט שלא להיות
לבו מתגל בקרבו במקצת, היס קצת ומחר יותר,
כחשבו הרי למד התורה והוא למד ואין חבדיו דומה
לו במעלה, ואומר אהיה איך שהיה על כל פנים אני
למדן והוא עם הארץ, כמו שאומרים אלו האוילים
הטפשים שלא טעמו ידאת ה' לימיהם, הנה לא די
שלא נתקרב אליו יתברך על ידי התורה בהכנה וענה
המוכן להשראת אלהות על האדם ודיקוק השכינה,
אלא אף נתרחק כחשבו במעלתו ונתגל לבו בקרבו,
ואומר הקב"ה עליז אין אני והוא יכול לדור ותועבת
ה' כל גבה לב, כמו שאמר ד"ל (מסנה ה:), ועל כן
אמרו (ימא עב:): וזה נעשית לו סם חיים לא זכה וכו',

כדי להתפרנס מזה ויכבדו עשיר ורש, או למינן
היות לו ידיעה בכל הספרים והלימודים, שלא יחביש
בפני חבדיו ויכול להתערב עם בני אדם גם בני איש
בלימוד או בדברים דברי תורה ולא יהיה כגולם
כינייהם, או שלומד סתם כמצות אנשים מלומדה, או
אפילו יותר שלומד לידע ענינה והכמתה ולא למען
עבודת ה' יתברך, זה אינו זוכה לשום דבר, כי הרי
לא נעשית בדחילו ורחימו דמאריה ולא פרחת לעילא
(תיקוני זוהר כה:), ולא עוד אלא גם שמתרחק על ידה
מעבודתו יתברך, כי אם הוא אינו מדיש בקרבו
שנעשה גם רוח כזה, מכל מקום לא ימלט שלא להיות
לבו מתגל בקרבו במקצת, היס קצת ומחר יותר,
כחשבו הרי למד התורה והוא למד ואין חבדיו דומה
לו במעלה, ואומר אהיה איך שהיה על כל פנים אני
למדן והוא עם הארץ, כמו שאומרים אלו האוילים
הטפשים שלא טעמו ידאת ה' לימיהם, הנה לא די
שלא נתקרב אליו יתברך על ידי התורה בהכנה וענה
המוכן להשראת אלהות על האדם ודיקוק השכינה,
אלא אף נתרחק כחשבו במעלתו ונתגל לבו בקרבו,
ואומר הקב"ה עליז אין אני והוא יכול לדור ותועבת
ה' כל גבה לב, כמו שאמר ד"ל (מסנה ה:), ועל כן
אמרו (ימא עב:): וזה נעשית לו סם חיים לא זכה וכו',

כי כיון שנתרחק מהקב"ה ח"ו על ידי התורה אין לך
סם המוח גדול מזה והלואי שלא נברא, ומכל שכן מי
שלומד כשכיל עבירה לנצח את חבדיו וכדומה,
שמוטב לו שנהפכה שליחו על פניו, עיי"ש באורך.

החמץ הוא כוחו ועוצם ידיו, כספה"ק במ
עין (דוהיס לשם מוה"מ של פסח) למז
לנאר ענין 'חמץ' הרומו ללה"ר של גלוה
התנגדה ולומר 'אמי ואפסי עור', כמו שעשה
מורס מלך נור, שעשה
עמנו אלוה (והי"ק אחי להמצב ומדרגה שעומד בה, הן
סמך, ודעמו היה כן בגשמי והן ברוחני).
לחמת, ולמורה קשה על
מס כמותו להסעות את עצמו כל כך, והלא
אפילו טפס שנעפס גס כן יכול להצין צעמנו
אויזת כמו ככל אבריו, שאם יפסח אחד מהם או
יקסם אי אפשר להמקיים אפילו שעה אחת,

החמץ הוא כוחו ועוצם ידיו, כספה"ק במ
עין (דוהיס לשם מוה"מ של פסח) למז
לנאר ענין 'חמץ' הרומו ללה"ר של גלוה
התנגדה ולומר 'אמי ואפסי עור', כמו שעשה
מורס מלך נור, שעשה
עמנו אלוה (והי"ק אחי להמצב ומדרגה שעומד בה, הן
סמך, ודעמו היה כן בגשמי והן ברוחני).
לחמת, ולמורה קשה על
מס כמותו להסעות את עצמו כל כך, והלא
אפילו טפס שנעפס גס כן יכול להצין צעמנו
אויזת כמו ככל אבריו, שאם יפסח אחד מהם או
יקסם אי אפשר להמקיים אפילו שעה אחת,

החמץ הוא כוחו ועוצם ידיו, כספה"ק במ
עין (דוהיס לשם מוה"מ של פסח) למז
לנאר ענין 'חמץ' הרומו ללה"ר של גלוה
התנגדה ולומר 'אמי ואפסי עור', כמו שעשה
מורס מלך נור, שעשה
עמנו אלוה (והי"ק אחי להמצב ומדרגה שעומד בה, הן
סמך, ודעמו היה כן בגשמי והן ברוחני).
לחמת, ולמורה קשה על
מס כמותו להסעות את עצמו כל כך, והלא
אפילו טפס שנעפס גס כן יכול להצין צעמנו
אויזת כמו ככל אבריו, שאם יפסח אחד מהם או
יקסם אי אפשר להמקיים אפילו שעה אחת,

החמץ הוא כוחו ועוצם ידיו, כספה"ק במ
עין (דוהיס לשם מוה"מ של פסח) למז
לנאר ענין 'חמץ' הרומו ללה"ר של גלוה
התנגדה ולומר 'אמי ואפסי עור', כמו שעשה
מורס מלך נור, שעשה
עמנו אלוה (והי"ק אחי להמצב ומדרגה שעומד בה, הן
סמך, ודעמו היה כן בגשמי והן ברוחני).
לחמת, ולמורה קשה על
מס כמותו להסעות את עצמו כל כך, והלא
אפילו טפס שנעפס גס כן יכול להצין צעמנו
אויזת כמו ככל אבריו, שאם יפסח אחד מהם או
יקסם אי אפשר להמקיים אפילו שעה אחת,

החמץ הוא כוחו ועוצם ידיו, כספה"ק במ
עין (דוהיס לשם מוה"מ של פסח) למז
לנאר ענין 'חמץ' הרומו ללה"ר של גלוה
התנגדה ולומר 'אמי ואפסי עור', כמו שעשה
מורס מלך נור, שעשה
עמנו אלוה (והי"ק אחי להמצב ומדרגה שעומד בה, הן
סמך, ודעמו היה כן בגשמי והן ברוחני).
לחמת, ולמורה קשה על
מס כמותו להסעות את עצמו כל כך, והלא
אפילו טפס שנעפס גס כן יכול להצין צעמנו
אויזת כמו ככל אבריו, שאם יפסח אחד מהם או
יקסם אי אפשר להמקיים אפילו שעה אחת,

החמץ הוא כוחו ועוצם ידיו, כספה"ק במ
עין (דוהיס לשם מוה"מ של פסח) למז
לנאר ענין 'חמץ' הרומו ללה"ר של גלוה
התנגדה ולומר 'אמי ואפסי עור', כמו שעשה
מורס מלך נור, שעשה
עמנו אלוה (והי"ק אחי להמצב ומדרגה שעומד בה, הן
סמך, ודעמו היה כן בגשמי והן ברוחני).
לחמת, ולמורה קשה על
מס כמותו להסעות את עצמו כל כך, והלא
אפילו טפס שנעפס גס כן יכול להצין צעמנו
אויזת כמו ככל אבריו, שאם יפסח אחד מהם או
יקסם אי אפשר להמקיים אפילו שעה אחת,

החמץ הוא כוחו ועוצם ידיו, כספה"ק במ
עין (דוהיס לשם מוה"מ של פסח) למז
לנאר ענין 'חמץ' הרומו ללה"ר של גלוה
התנגדה ולומר 'אמי ואפסי עור', כמו שעשה
מורס מלך נור, שעשה
עמנו אלוה (והי"ק אחי להמצב ומדרגה שעומד בה, הן
סמך, ודעמו היה כן בגשמי והן ברוחני).
לחמת, ולמורה קשה על
מס כמותו להסעות את עצמו כל כך, והלא
אפילו טפס שנעפס גס כן יכול להצין צעמנו
אויזת כמו ככל אבריו, שאם יפסח אחד מהם או
יקסם אי אפשר להמקיים אפילו שעה אחת,

בין ימינו לאמר כי האדם נברא מים

ליות חן

1 -

החמץ ושאר - כי פוגי יצדי"ר

ואמר הרה"ק הרבי ר' שמעלקא פניקלשבורג
זצ"ח (וכר שמאל, דרוש לשבחי"ט) שיש ב' מיני
יצה"ר: אחד להסית האדם לילך אחר תאות אכילה
ושתיה ועריות, בדבר שגפשו הבהמית של אדם
מחאוה, והוא נקרא 'חמץ' הראוי לאכילה, והשני,
'שאר' שאינו ראוי לאכילה, הוא היצה"ר של לשון
הרע וכעס, המה פגמים הנוגעים אל פנימיות הנשמה.
ששום זה צמינו, דגבי שאור כתיב (שמות יב טו) 'שאר
לא ימצא בכתבים' וגי' (שמות יב טו) 'תשביחו
שאר מבתים' [כי לא ירדוף האדם אחר עבירות
הללן], לאפוקי גבי חמץ דכתיב (שמות יב טו) ולא יראה

החמץ הוא כוחו ועוצם ידיו, כספה"ק במ
עין (דוהיס לשם מוה"מ של פסח) למז
לנאר ענין 'חמץ' הרומו ללה"ר של גלוה
התנגדה ולומר 'אמי ואפסי עור', כמו שעשה
מורס מלך נור, שעשה
עמנו אלוה (והי"ק אחי להמצב ומדרגה שעומד בה, הן
סמך, ודעמו היה כן בגשמי והן ברוחני).
לחמת, ולמורה קשה על
מס כמותו להסעות את עצמו כל כך, והלא
אפילו טפס שנעפס גס כן יכול להצין צעמנו
אויזת כמו ככל אבריו, שאם יפסח אחד מהם או
יקסם אי אפשר להמקיים אפילו שעה אחת,

החמץ הוא כוחו ועוצם ידיו, כספה"ק במ
עין (דוהיס לשם מוה"מ של פסח) למז
לנאר ענין 'חמץ' הרומו ללה"ר של גלוה
התנגדה ולומר 'אמי ואפסי עור', כמו שעשה
מורס מלך נור, שעשה
עמנו אלוה (והי"ק אחי להמצב ומדרגה שעומד בה, הן
סמך, ודעמו היה כן בגשמי והן ברוחני).
לחמת, ולמורה קשה על
מס כמותו להסעות את עצמו כל כך, והלא
אפילו טפס שנעפס גס כן יכול להצין צעמנו
אויזת כמו ככל אבריו, שאם יפסח אחד מהם או
יקסם אי אפשר להמקיים אפילו שעה אחת,

כרוב מסדו בלבה, כמאמר הכתוב (שמות לג טו) ותומי את אשר לאוון וכו' ואמרו חכמינו ז"ל (ברכות ז) קף על פי שליו דלמי, אבל מי שליו מסמכל בכל זה לדע האמת, כסוד הוא דעמו שכתו ועולם ידו עשה לו

עברתו לה', של מה שענד בעצות השם עדין אינו מגיע אליו לאחד מאלפים נגד טובת ה' ומסדיו המרובים שפועה עמו בכל עת ורגע. כי מי לנו גדול מיעקב אבינו ע"ה כחיל האצות (בדלשית דה פער"ו ב) שהיה

גם ברוחניות יש חפץ
ש' כוחי ועוצם
ידי וגם בין הלומדים
ועוסקים בצורה יש הרבה
שפועים צוה, כסודים
שעצור טוב לימודם ועסקם במנוח ומעשים
טובים מגיע להם כל טוב דבין, וכל אשר ה' נותן
להם בעיני בני ימינו וכו' הכל כל להם מלך המשיח
שמיי להם הצורה ב"ה עזר עזרתם השלמה,
ואינו מלך מסד ה' ב"ה, והוא נקרא כוחי ועולם
ידי כמו שפועה חידם מלך זור, והעלה עליו הכמות
כללו עשה עמו אלוה, והו נרמו בפסוק (שמות
יג ז) ולא יראה לך ממני, ר"מ מייסד מ"לן ז"ור,
פירוש שלא יראה לך אומן עמוט שפועה חידם
מלך זור, רק שכל אדם ידע בעצמו פסוקים

עמו הוא רק מלך מסדו הגדול ולא מלך המשיח,
הן במילי דלמלא, הן במילי דשמיא מה שי"ש לו
שום השגה בצורה ועצודה הכל הוא כרוב מסדו
ימי, וזוה יהיה נכמד בלב נשד וזדכה וקוים צו
מאמר הכתוב (מלוא נא טו) לב נשד וזדכה וגו'.
(ה) ליפול ידיו קודם הברדיקה. הן כתב במנוח
בצורה (א"ח"ס ר"ס מלג) בשם מהר"ל
וב"מ, לעול הידים קודם הברדיקה. ובפ"ע הדע
בעל המניח (פ"י מלג ס"ג) כתב, יש מהמקדקים
לעול ידיהם קודם הברדיקה, ואפ"פ שהגותל ידיו

לא יראה לך המינין - חידים מ"לך צ"ור
אמר חז"ל (חולין פט) אמר להם הקדוש ב"ה
לשראל חושקני בכס, שאפילו בשעה שאני
משפיע לכם גדולה אתם ממעטין עצמכם לפני, נחתי
גדולה לאברהם, אמר לפני (בראשית יח כז) ואנכי עפר
ואפר, למשה ואהרן, אמר (שמות טו ז) נתנו מה, לדוד,
אמר (חללים כב ז) ואנכי תולעת ולא איש. אבל עובדי
כוכבים אינן הן, נחתי גדולה למרדכי, אמר (בראשית יא
ד) הבה בנה לנו עיר, לפריעה, אמר (שמות ה ב) מי ה',
לסנאריב, אמר (מלכים-ב יח לה) מי בכל אלהי הארצות
וגו', לנבוכדנצר, אמר (ישעי' יד יד) אעלה על במתי עב,
לחיים מלך צור, אמר (יחזקאל כח ב) מושב אלהים
ישבתי בלב ימים, ופירש"י: עשה לו באויר על היס
במגנים [במקום חזק ובטוח], כמין שבעה רקיעים
יישב לו על העליון.

ואתה במדרש (ענינוא תרומה יא) דבעבור ששלח
חידם מלך צור לשלמה האדום למלאכת
ביהמ"ק, הריחו בחייו של עולם והרטיבו, שנכנס בו
כח השכינה שהי' יכול לחיות לעולם, וליכנס חי לג"ע,
וכשראה עצמו חי כ"כ שנים עשה עצמו אלוה.
ומסופר במדרש (ילקוט שמעוני יחזקאל כח רמז שסח) חידם
מלך צר היה גאה ומתגאה עד מאד, מה עשה
נכנס לים ועשה לו ארבעים עמודים של ברזל מרובעים
ארוכים שיעורם שוה והעמידם זה כנגד זה, ועשה
שבעה רקיעים וכסא וחיות ורעמים וזיקים וברקים,
עיי"ש פרשיות כל השבעה רקיעים.
הרקיע השביעי של חוב שלשה אלפים ות"ק אמה על
שלשה אלפים ות"ק אמה, וקבע בו אבנים
טובות ומרגליות אמה על אמה, והיה מראה מכאן
ומכאן, מכאן נעשים ברקים ומכאן נעשים זיקים, והיה

ועיקר מנוחן להגביהו כידוע, והוא לרמו שיגביהו
כמ"כ העשרה דרגות המורכבים הרמוזים בעשר
אלצעות הידים, כמאמר הקרא (שעי' מה יג) קף
לעשרה מלמדי ישראל חמשים נביאים ועשרה כהנים
אשר לו חידם ליחזקאל ילוד אשה אני אלא שאני
חי וקיים לעולם, מה הקב"ה מושבו בלב ימים
אף אני מושבי בלב ימים, מה הקב"ה בשבעה רקיעים
אף אני הן, ולא עוד אלא כמה מלכים מתו ואני קיים,
וכן אחד ועשרים מלכים ממלכי בית דוד ואחד
ועשרים ממלכי ישראל חמשים נביאים ועשרה כהנים

ימינו קתמ למעלה משמאלו, והוא לרמו שיסוגרו
האלו הנרמזים בד ימין על ה' בצורות הרמוזים
בד שמאל, כמ"ש בספר יצירה (ועי' משנה ג) עשר
ספירות בלי מה כמספר עשר אלצעות, כמש כנגד
חמש וכו', והס ה' מסדים נגד ה' בצורות, וצמיזון
וצהגהתן לרין להיות הימין למעלה קת משמאלו
דיחס כל העולמות מבזבזו שלים, והכל כדי שיוכלו
לקבל רוח דרכה ושפע מאת זור העולמים ב"ה
שברין בשביל זה כדי לקבל מסדו, כמאמר הקרא
(מלוא פט ג) עולם מסד יצנה, עיי"ש.

גדולים, קברתי כולם ואני חי, הרי אל אני, אני מוש
אלהים ישבתי בלב ימים". אמר לו יחזקאל "זהו
עמדו גדולים ממך ולא עשו כמעשדך", למה ה'
חידם דומה, לעבד שעשה לבוש לאדונו, כל זמן שהי'
הלבוש על אדונו, אמר האדון אני קורע הלבוש ול'
הלבוש לאדוני, אמר האדון אני קורע הלבוש ול'
יהיה העבד מתגאה עלי, כך חידם היה מתגאה על ה'
ששלח ארזים לבית המקדש, אמר הקב"ה הרי
מחריב את ביתי שלא יהיה חידם מתגאה עלי, שנא
(מכ"י יא א) פתח לבנון דלתך ותאכל אש בארזיך.

לוח חן

לוח חן

וכן כמעט בבת עין (פי' נשאל) נודע (עין מייס אשר לט
פיי"א סי' 1) שיש במינים יד ימין ובמינים יד
שמאל, ה' אצבעות שניד ימין מרמו על תמשה
מסדיס, ותמשה אצבעות שניד שמאל מרמו על
תמשה גבורות, ועיקר

ברכת העולם הימה **ובשפברך** "על ביעור חמץ" יחן
לאכללא ה' גבורות שניד
שמאל בתמשה מקדיס שניד
ימין, וזה מרמו המשנה

(אבות פי"ה מ"א) בעשרה
מחמרות נדלא העולם, ה'
מקדיס וה' גבורות, ולכן
נדלא את העולם שניד ה'
מקדיס וה' גבורות 'נד'
למן שזכר טוב לנדיקים

שמקיימין את העולם שנדלא בעשרה מחמרות'
שיזיו מיוחדין תמלית היסוד, שיומקו הגבורות
בהסמדיס, ועיי"ו מקיימין העולם.
(1) לעשות הכנה בתשובה. קודם הנדיקה

נעבודת ישראל (לפני הגזול ל"ה כל אדם) 'עריך'
לכנז מדלי קודם הנדיקה' (ש"ע סימן מ"ג)
סי"א), נדלאה הרמו, **שכל אדם עריך לפנות**
למך להספונן במעשיו, כמו"ש

נמנו לו מומין מלמעלה) שרוא כזכ"ר, שיוכל לענן
ולענן מנפשו חמץ הכוונה.
חמץ. הטעם הפשוט מנובל נוסוקס,
צמיג מ"ד (מיון דוכין, השפעת המשפיע, שהשייט

המקבל, היינו שמשיע למעלה השוקקות ויטוין
להקלד להשייט, ממרוס קדשו יתברך יושפע עליו
צמיג מ"ד (מיון דוכין, השפעת המשפיע, שהשייט
נמנו לו מומין מלמעלה) שרוא כזכ"ר, שיוכל לענן
ולענן מנפשו חמץ הכוונה.

הוא לחבו ארבעה גבהו עשדה. משום זה המצוה
הזאת נחלקת לב' זמנים, מראש חודש עד בעשור,
ומשם הדי' ימים עד החג, ויחג' מרמו על (ישעי' מ' כב)
"חוג הארץ" [מעגל הארץ].

גם האדם הוא קומה מיי ספירות ומורכב מדי
יפודות.
וכפו כן ברא ויצר את האדם' בתכמה נפלאה, שגבוה
ג"כ עשורה (ספירות), ע"ד ב' גלים וברית המעור
באמצע (נד"י), וכן ב' ידיס והלב באמצע (גני"ח),
ובראש יש ג"כ ימין ושמאל ואמצע (מכ"י), והנר הדיק
על ראשו (מח) הוא עשרה, ורחבו ד' היינו שהוא
מורכב מדי' סודות, משום זה צדיקים אנתנו לטוד
ולקדש בקדושה של מעלה מכה שאנו חנומים בחותם

כיון שהנדיקה הוא לנורח הרגל, כמו"ש המור
(ח"מ סי' מ"ג) נשם אביו הרג"ש, שאין מנדך
צדקת שהשייט' כיון שהנדיקה היא לנורח הרגל
למן היות ולענן חמץ ממוכו לנורח המועד, שאולין ודורשין בהלכות הפסח קודם לפסח שלש'

ש"ע [ברך], וסמייקין אומן
דוגל והקשה הרש"ל הא
אסור חמץ קודם לרגל
למעט זעיתת הפסח
שעדין מול גמור ועכ"ז
אסור חמץ מן המורה,
וא"כ למה לא יעך
שהשייט, ותיך הטורי והז'
(סי' מ"ג סק"ז) ללא קשה,
לדמו זמן האסור ממסם
להרגל, להא קריה רחמנא
לשון' דהיינו לשון של
ו' ימי הרגל, ועל כן יומר
טוב לנדך בעיקר הרגל
ופותר הטפל לו. וכן פסקו
האחרונים.

(1) עשר ספירות
דקליפה.
מלימח זוה"ק (שמיי
מח): רני שמעון אמר, כלל
כולל, כמה דלית 'עשר'
מחין דמהימנותא' לעילא,
כן לית 'עשר' כמרי דמרסי
מסכתא' למתא, וכל מה די
נדרעא, מניינו מחין נסטרל דל, ומניינו מחין
נסטרל למתא, והענין מנובל נדרעא מן נפסא,
נמנעא (והיינו נמנעא מרוב), הוא מן

המלך מלכו של עולם, ע"י שיטול דינו [הרומזים על
העשר ספירות] קודם הברכה.
כדאיתא (פסחים ז') דיליף חיפוש מנרות נודות
ע"ד (משלי כ' כ) גר ה' נשמת אדם חופש כר', ו'
העיקר הוא קודם הבריקה ליטול דינו כהנ"ל, וא'
לבער חמץ גמור חמץ ונקשה הנקרא ש
עבדה"ק.

ההחלף זמן ביעורו, שכבר התחיל
פעולת השבתתו וביעורו שלשים
יום קודם החג, ביום הפורים על ידי
מצות מחיית עמלק, שהוא שורש
הספ"א.
דידוע (1) דכמו שיש בקומת
הקדושה עשר ספירות
ושנה, שלשים יום קו'
לפסח, הש"י צריך רמו
וחמדי ממליא פדיון לכו
הגם שעל ידי העו'
נפשותם שקועות ל'
בשערי טומאה, כלו'
השלשים יום קודם לפ'
הש"י מוליא אותם כלל
יוס חלק אחד ופודה או'
עד כי בלג י"ד צייסן
עומדים מן לטומאה וז'
ט"ו הם ציי חורין לגמ'
עכ"ל הסוד לנדרעא
ולדעת' מספונן ל'
שלשים

ע"ד ערב פסח, בודקין את החמץ לאור הנר
כדאיתא (פסחים ז') דיליף חיפוש מנרות נודות
ע"ד (משלי כ' כ) גר ה' נשמת אדם חופש כר', ו'
העיקר הוא קודם הבריקה ליטול דינו כהנ"ל, וא'
לבער חמץ גמור חמץ ונקשה הנקרא ש
עבדה"ק.

ע"ד ערב פסח, בודקין את החמץ לאור הנר
כדאיתא (פסחים ז') דיליף חיפוש מנרות נודות
ע"ד (משלי כ' כ) גר ה' נשמת אדם חופש כר', ו'
העיקר הוא קודם הבריקה ליטול דינו כהנ"ל, וא'
לבער חמץ גמור חמץ ונקשה הנקרא ש
עבדה"ק.

ע"ד ערב פסח, בודקין את החמץ לאור הנר
כדאיתא (פסחים ז') דיליף חיפוש מנרות נודות
ע"ד (משלי כ' כ) גר ה' נשמת אדם חופש כר', ו'
העיקר הוא קודם הבריקה ליטול דינו כהנ"ל, וא'
לבער חמץ גמור חמץ ונקשה הנקרא ש
עבדה"ק.

ע"ד ערב פסח, בודקין את החמץ לאור הנר
כדאיתא (פסחים ז') דיליף חיפוש מנרות נודות
ע"ד (משלי כ' כ) גר ה' נשמת אדם חופש כר', ו'
העיקר הוא קודם הבריקה ליטול דינו כהנ"ל, וא'
לבער חמץ גמור חמץ ונקשה הנקרא ש
עבדה"ק.

שעור קומת הקליפה סב"ר (מחשבה) סג"מ (דבור), נה"ס (מעשה), ע"ן בני"י אהר מ"ג אוח פסימן שני"י ימלא חמץ ויגן לבו לנדוק חמץ (י"ג), והנה בשלטים יוס הם מש"ך שטוח, גימטריא ג' פעמים עמל"ק, ציטוט שיטור קומתו ככל סטרי"ן, קומת המשפחה קומת הדבור קומת המעשה, (פעין שי צאש נפש רוח נשמה וכל אחד שיטור קומה שלימה), וזיה מחציתו אשר ממילין לדרוש בגלות פסח ציוס הפורים ד"קא יוס מחיית עמלק (ציאור עין זה נחרכה מחמל בשפמי סן לפורים הקדמה ה')

שעור קומת הקליפה סב"ר (מחשבה) סג"מ (דבור), נה"ס (מעשה), ע"ן בני"י אהר מ"ג אוח פסימן שני"י ימלא חמץ ויגן לבו לנדוק חמץ (י"ג), והנה בשלטים יוס הם מש"ך שטוח, גימטריא ג' פעמים עמל"ק, ציטוט שיטור קומתו ככל סטרי"ן, קומת המשפחה קומת הדבור קומת המעשה, (פעין שי צאש נפש רוח נשמה וכל אחד שיטור קומה שלימה), וזיה מחציתו אשר ממילין לדרוש בגלות פסח ציוס הפורים ד"קא יוס מחיית עמלק (ציאור עין זה נחרכה מחמל בשפמי סן לפורים הקדמה ה')

בשרב פפח. והנה מקוצל צידיו קבלת הקדמונים, אשר לעמיד נמהרה צימיו מלחמת עמלק ומחיו ייהיה צערב מג הפסח, הרי שלך לפניך, ההמלה ציוס הפורים והסיוס והגמר צערב פסח, וזוה חבין טעם צדיקת ממך אור לארבעה עשר, ולמה המחל נקטו אור, כי יולאס אז מחסך לאור, ותבין ג"כ מה שנמשקו הפוסקים (טור א"י"ס ס' מג) למה לא מצדיקן שהמיו על צדיקת ממך ולדריכו מוכן, כי מצדיקן שהמיו בהמלה זמן ציבור חמין למסלומה היינו ציוס הפורים, ע"כ דברי הנני ישכר.

בשרב פפח. והנה מקוצל צידיו קבלת הקדמונים, אשר לעמיד נמהרה צימיו מלחמת עמלק ומחיו ייהיה צערב מג הפסח, הרי שלך לפניך, ההמלה ציוס הפורים והסיוס והגמר צערב פסח, וזוה חבין טעם צדיקת ממך אור לארבעה עשר, ולמה המחל נקטו אור, כי יולאס אז מחסך לאור, ותבין ג"כ מה שנמשקו הפוסקים (טור א"י"ס ס' מג) למה לא מצדיקן שהמיו על צדיקת ממך ולדריכו מוכן, כי מצדיקן שהמיו בהמלה זמן ציבור חמין למסלומה היינו ציוס הפורים, ע"כ דברי הנני ישכר.

ע"כ דברי הנני ישכר. (י"ב) עשרה פתיחי חמין. סן כמב הרמ"א בש"ע (א"י"ס ס' מג ס"ג נהגה) נוהגים להניח פתיחי חמין במקום שימלאם הצדקה, כדי שלא יהא צרכו לצטלה, ומיחו אס לא נמן לא טבב, לדעת כל אדם עם הצרכה לצער אס נמלא. והסו"י (סק"י"ד) כמב לצטל המנהג, לדושט שיניסם במקום שלא ימלאו הצדקה, אולס נמן יעקב (סק"י"ז) כמב טעם המנהג כדי שלא ימלא הצדקה ולא ימלאש מן הצדקה, כי לא

ע"כ דברי הנני ישכר. (י"ב) עשרה פתיחי חמין. סן כמב הרמ"א בש"ע (א"י"ס ס' מג ס"ג נהגה) נוהגים להניח פתיחי חמין במקום שימלאם הצדקה, כדי שלא יהא צרכו לצטלה, ומיחו אס לא נמן לא טבב, לדעת כל אדם עם הצרכה לצער אס נמלא. והסו"י (סק"י"ד) כמב לצטל המנהג, לדושט שיניסם במקום שלא ימלאו הצדקה, אולס נמן יעקב (סק"י"ז) כמב טעם המנהג כדי שלא ימלא הצדקה ולא ימלאש מן הצדקה, כי לא

ע"כ דברי הנני ישכר. (י"ב) עשרה פתיחי חמין. סן כמב הרמ"א בש"ע (א"י"ס ס' מג ס"ג נהגה) נוהגים להניח פתיחי חמין במקום שימלאם הצדקה, כדי שלא יהא צרכו לצטלה, ומיחו אס לא נמן לא טבב, לדעת כל אדם עם הצרכה לצער אס נמלא. והסו"י (סק"י"ד) כמב לצטל המנהג, לדושט שיניסם במקום שלא ימלאו הצדקה, אולס נמן יעקב (סק"י"ז) כמב טעם המנהג כדי שלא ימלא הצדקה ולא ימלאש מן הצדקה, כי לא

ע"כ דברי הנני ישכר. (י"ב) עשרה פתיחי חמין. סן כמב הרמ"א בש"ע (א"י"ס ס' מג ס"ג נהגה) נוהגים להניח פתיחי חמין במקום שימלאם הצדקה, כדי שלא יהא צרכו לצטלה, ומיחו אס לא נמן לא טבב, לדעת כל אדם עם הצרכה לצער אס נמלא. והסו"י (סק"י"ד) כמב לצטל המנהג, לדושט שיניסם במקום שלא ימלאו הצדקה, אולס נמן יעקב (סק"י"ז) כמב טעם המנהג כדי שלא ימלא הצדקה ולא ימלאש מן הצדקה, כי לא

ע"כ דברי הנני ישכר. (י"ב) עשרה פתיחי חמין. סן כמב הרמ"א בש"ע (א"י"ס ס' מג ס"ג נהגה) נוהגים להניח פתיחי חמין במקום שימלאם הצדקה, כדי שלא יהא צרכו לצטלה, ומיחו אס לא נמן לא טבב, לדעת כל אדם עם הצרכה לצער אס נמלא. והסו"י (סק"י"ד) כמב לצטל המנהג, לדושט שיניסם במקום שלא ימלאו הצדקה, אולס נמן יעקב (סק"י"ז) כמב טעם המנהג כדי שלא ימלא הצדקה ולא ימלאש מן הצדקה, כי לא

ע"כ דברי הנני ישכר. (י"ב) עשרה פתיחי חמין. סן כמב הרמ"א בש"ע (א"י"ס ס' מג ס"ג נהגה) נוהגים להניח פתיחי חמין במקום שימלאם הצדקה, כדי שלא יהא צרכו לצטלה, ומיחו אס לא נמן לא טבב, לדעת כל אדם עם הצרכה לצער אס נמלא. והסו"י (סק"י"ד) כמב לצטל המנהג, לדושט שיניסם במקום שלא ימלאו הצדקה, אולס נמן יעקב (סק"י"ז) כמב טעם המנהג כדי שלא ימלא הצדקה ולא ימלאש מן הצדקה, כי לא

ע"כ דברי הנני ישכר. (י"ב) עשרה פתיחי חמין. סן כמב הרמ"א בש"ע (א"י"ס ס' מג ס"ג נהגה) נוהגים להניח פתיחי חמין במקום שימלאם הצדקה, כדי שלא יהא צרכו לצטלה, ומיחו אס לא נמן לא טבב, לדעת כל אדם עם הצרכה לצער אס נמלא. והסו"י (סק"י"ד) כמב לצטל המנהג, לדושט שיניסם במקום שלא ימלאו הצדקה, אולס נמן יעקב (סק"י"ז) כמב טעם המנהג כדי שלא ימלא הצדקה ולא ימלאש מן הצדקה, כי לא

ע"כ דברי הנני ישכר. (י"ב) עשרה פתיחי חמין. סן כמב הרמ"א בש"ע (א"י"ס ס' מג ס"ג נהגה) נוהגים להניח פתיחי חמין במקום שימלאם הצדקה, כדי שלא יהא צרכו לצטלה, ומיחו אס לא נמן לא טבב, לדעת כל אדם עם הצרכה לצער אס נמלא. והסו"י (סק"י"ד) כמב לצטל המנהג, לדושט שיניסם במקום שלא ימלאו הצדקה, אולס נמן יעקב (סק"י"ז) כמב טעם המנהג כדי שלא ימלא הצדקה ולא ימלאש מן הצדקה, כי לא

ובשמים חוזר בשפורה שלמה לפניו ית' ומצער ומצטל כלו כל מעשיו הרעים אז הוא עם רצון לפני הבורא ברוך הוא יומר מכל השנה, והנה לטובר מסיעין אותו (שם קדג), ולזה בשעה ששם שאו נפסק ענין ממך הרמו

לעזר הרע ממסיל ענין מלה שמלוי הרעה דה"א, לרמו כי הרעה לעיול בשפורה יעול ולא הוא עם רצון, ולזה ממסיל האסור אמר

שש, שהוא וא"ו, שאו נפסק כרעה דה"א ועשה מצמיג ממך צמיג מלה, שהיא ציטול ו' מדומ העומת מכל וכל. תשובה על הפאזי ועל מה ששאל

סוחר. ומוסיף צמק עין, ליש ב' ענינים צמק הרמו לעזר הרע, א' ממך של, מה שמטא ופגם הוא בעצמו, ב' ממך של אמריס שקיבל עליו אמרויות, היינו שראה אדם עובר עבירה והיה צדו למחומ ולא מיסור, הוא נמסך על ידו. וכל זה צריכים לצער בשעה ששמי, ועל שניהם עוצרים צגל יראה וכל ימאל, עיי"ש.

(יש) להבה תלהב רשעים. כ"כ האר"ל (בסמור, ובמטמ סמדיס ממכס ניסן פרק ג הלכה ג) ובפרפו החמך, יכיון לצער העטר כמרוך דמסאמטום שהס בקליפות, ולהוציא אדק הקדושה ממוחס ולהנה מלהט רשעים. וכמו צמרי נועס (לשמ הגדול אום ו) דלכן מכוונין בשעת שריפת ממך הפסוק (מהלס קו יש) להנה מלהט רשעים, כי להב"ה מלה"ט עולה הג"ה ה"י"ה רוכ"צ ע"ל ע"ב, עיי"ש הכוונה.

(כ) קבלת עומ"ש בשריפת חפין. ידוע אשר כי אפשר לקבל עול מלכות שמים רק נעמ יעבור רוח הטומאה מן הארץ, כי עדיין אין השם שלם, ורק אז יוכלו לקבל עול מלכות שמים ולצדיקי הדור, ועל אלו מומר להחלל שה"ש

שפלים צמירה, והנה כל הרשעים המצעים לצדיקים ודמותה, כל אלה נמשך להם זמא ממדת קנאה, כי נודע אשר הספרה אומדא מקנא ח"ע ממד נסטרל דקדושה [ובכר אמר עם הספר קנא"ה]. אך רשפיה רשפי אש, אשר בשעת אומי נועס למך ז"ל

(מערס ח"ג לפורס ד"ה ובאשר יזכה לזוהר בכל ימי החג ומעל יוס ווס) שאלמו חו"ל ממשהו חמין, אזי מובטח נמשח רה פי"ע אום ג) לו שיוצל בכל השנה מדיצד"ר, ופממו צלף, והן המה ובאם יחטא ח"ו לא ישאר נישת קירח לזופה ה"מן, בחטאו(כ), וישלא ישלוב עליו בח

שה"ס שלםס הוא קנא"ה, שכולס הי מממ קנאה, קמ קנא נשמה, ער האופיס צטר המשקיס, וכן אידן, לזמ עיקר כוונתו צוה להשפיל רשעים אלו עלצו קנאה, ועי"ז כל להס לצער קדושי ולצדיקי הדור.

מעס פשריפת הקב וצנדה והנה. על כן המנהג ליקח קף עם נולה, גם נר של שעה, ולזרד הסמך צמור וסורפו, כי נו"ה עולה לזיח הן

שורפין גם את הצי" - להורות שהצדיק מוסר נפשו

מה שנהגין בשעת שריפת חמין לקשור גם הנר שבודק בו ולשרפו יחד עם החמין, ולכאורה הוא לפלא, הלא הנר רומז על אור הקדושה שמבער ובודק את הקליפות לבלותם מעל פני האדמה, ואם כן מדוע ילך גם הוא לשריפת אש.

וכתב באמרי נעים (שריפת חמין אות א) שהוא ע"ד אמרם ז"ל (פסחים גג) אצל חניה מישאל וצדיקי שמשאו קל וחומר מצפדיעים, שנאמר בהם יצבעדי" (שמות ז מה) שנכנסו לתוך האש עבור כבוד יתיש, על כן גם הם מסור עצמן לתוך כבשן האש. והו רומז אשר גם הצי" [הרומז על הצדיק] מוסר נפשו לילך לשריפת אש בכדי לבלות הקוצים מן הכוס, כמו שעשו הצפדיעים שהלכו לתוך תנור אש, בכדי לצער את מצרים. וצפרדע רומז ליסוד" צידק (נמש האי"ל בפע"ח שער חג המצות פרק ז, ע"י מה להלך

קני"א שהוא נוסריקון ק'רמ נ'סש לזופה, וכ"ף ממין עם שעי"ה עולה המין ב"ן המדה"ל האוג"י, ותשלס מיצת קנא"ה, והו קשה כשאל קנא"ה". אך רשפיה רשפי אש, אשר בשעת שריפת ממך ע"י ד' צדיקס

אלו כ"ף ממין שעי"ה נוי"ה ששלס קנא"ה כ"ל צוה מצענין אלו הרשעים וצנדה רשעים רנה, עכ"ד העטרמ ישועה.

(כב) הנוהר במשדה חמין מובטח לו ששאל יחטא. ידוע מש"כ צמל היטב (א"ס ס"י ממו סק"ל) שהאר"י ז"ל כתב, המה ממשהו ממך צמק ענצמ לו שלל ימטא כל השנה.

וכבר כתב צמרי פנחס (שער ד אום נצ) דצממי האר"ל כמע "שיועיל שלל ימטא כל השנה", והיה הדב מקפיד על הפלר היטב שהעמיק בשס האר"ל מונצמ שלל ימטא וגו',

הקדמה ט, על כן מרמוזין זאת שולקחין הנר שהוא אור זרוע לצדיק, ושורפין אותו, כמו שעשו הצפדיעים.

וכתב עוד (שם אות ב) על פי מאמר חז"ל במדרש (שיר השירים רבה פ"ב אות ד) אשר לעתיד כשיאמר הקב"ה אל אה"ע שילכו לגיהנם, אז יאמרו אשר גם ישראל ילכו כי גם הם עשו עבירות, אז יאמר להם הקב"ה אשר הצדק אתם, רק כל אחד ואחד ילך עם אלהיו, ואז ילך הקב"ה עם ישראל, וכמ"ש (מיה"ד ה) כי כל העמים ילכו אש בשם אלהיו ואמנו נלך בשם ד" וגו', ואז ממילא כשיבא הקב"ה בכיכול עם ישראל אל הגיהנם, אז לא יגיע שום נוק לישראל, וזהאלילים כליל יחלוף".

ולזה מרמוזין, אשר לוקחין הצ"י הרמוז על אור הקדושה בכיכול, ונותנין אותו למדורת אש, לרמוז אשר גם הקדושה חלך לתוך אש הגיהנם, למען להמשיך עי"ז את הקליפות והאודה"ע לתוך הגיהנם, ואז המה יאברו ואתה העמוד ואור צדיקים ישמחו.

כי איך אדם מוצטמ מהסמטא, וצמנצמ לא כמוצ
מובטח שלא ישאר בחטא. וצמור לשמם
כנ"ל, דלמו רזמין שמין
הדבר נן, שכמה בני אדם
מוהרים ממזן ככל כומס
ואעפ"י נלכדמ מ"ו צעמ
היה"ה, ועוד ה' כמז
(קבלה ז' כ) אין צדיק צלצן
וגו'. וצמור הענין, על פי
הגמרא (מנחות כט:): מאי
טעמא ה"ל פסוקא למטה,
הרזעה למעל פוטמין לו, ומפני מה כרעיה דה"ל
מלוי, הרזעה לחור לעיול צהא, ולעיול צק, לא
מסמיטעל מילמא.

וידוע דמזן נקלה ה"ל הרע, ח"פ המזהר
ממשו ממן, ואמו משו שנפרד רגל
הה"ל שוה המילוק בין ממן למטה (וה"ל מל
רגז), ומזה שיהא פסוק ויזל לחור, או צודאי
לא יסמא, ופירושו שלא ישאר צהטמ, רק יצור
צמטובה. אכל מי שאינו מזהר צמטו ממן מ"ו,
נעשה מה"ל מ"ו, ואין לו פסח לעיול מ"ו ושאר
מזן אלל, ע"כ יהא מזהר צמטו ממן וכו"ל.

ומבאר המשנה "אור לארבעה עשר בודקין את
המזן", דהלציק נקלה "ארבעה עשר",
לביקת החמץ, כי בודקו קלי היעת אצט להנשיר,
ורודפים כל ימיהם להרבות חון, ואזכה כסף לא ישבע
כסף (קבלה ה' ט) וטובים (ברס ז' ז) צוחי ועוצם ידי
עשה לי את החיל הזה, והנה היכ"ף מרמז על היד
שנקרא (ההלים קכ"ב) "גיע כפרי", וע"ץ בגמטריא
כס"ף, ולכן שורפים עם החמץ כ"ף של עץ לחורות

שורפין גם היכ"ף - יהירות לצפלא את הכוחי
ועוצם ידי
וכהנה טוב דבר (אוח ג) כתב, טעם על מה שנהגו
לשרוף עם החמץ גם את הכף ששמשו בו
לביקת החמץ, כי בודקו קלי היעת אצט להנשיר,
ורודפים כל ימיהם להרבות חון, ואזכה כסף לא ישבע
כסף (קבלה ה' ט) וטובים (ברס ז' ז) צוחי ועוצם ידי
עשה לי את החיל הזה, והנה היכ"ף מרמז על היד
שנקרא (ההלים קכ"ב) "גיע כפרי", וע"ץ בגמטריא
כס"ף, ולכן שורפים עם החמץ כ"ף של עץ לחורות

עמיהם מחיית עמלק, עכ"ל.
שורפין גם היכ"ף - צרמו עם מחיית עמלק
בערב פסח
או יאמר, דמקובל שבזמן שריפת חמץ יהיה מחיית
עמלק, והנה בפעם הראשון היה מבלתו על ידי
כ"ף ירו של משה, ובהרים שהרים משה את ידו ועל ידי זה
וגבר ישראל, ובפעם השני נתלה על עץ, ולכן
מזמזין בכ"ף עם מחיית עמלק, שעל ידו היה שני
פעמים מחיית עמלק, עכ"ל.

הכנה, משפטים רב: עה"פ ראשית צבוי (המק)
חלש"ק: סגולה גדולה, השמר צמטו ממך ככל
הסומרות שיוכל להסוג וצמטוה ימיה, יעל כל
ימיו ממרה שחורה, והי לו לב שמת לחורה ועבודה
כל ימיו, ולעמיד לכל גם צמיה ואל יהיה לו.
(כ"ד) כל החומרות בפסח השוכים והמה
תכשיטים צהקדושה. הרד"ק

הרבי ר' בונם פפרשיסחא זצוק"ה אמר
צוה"ל: כל הסומרות שישאל ממחירם ויהגיס
צפסמ, הם מצטעין לקדושה, רמו לזה "צוה"ק
צמרוחיס" (ש"י שריס ב' ט) ומסניר צמי העלום
צמרוחיס" (ש"י שריס ב' ט) ומסניר צמי העלום

לוח חן
כי לא בכחם עשו חיל, ודי מודיש ומעשי (שמואל א'
ב' ז)
שורפין גם היכ"ף - צרמו עם מחיית עמלק
בערב פסח

לוח חן
כי לא בכחם עשו חיל, ודי מודיש ומעשי (שמואל א'
ב' ז)
שורפין גם היכ"ף - צרמו עם מחיית עמלק
בערב פסח

לוח חן
כי לא בכחם עשו חיל, ודי מודיש ומעשי (שמואל א'
ב' ז)
שורפין גם היכ"ף - צרמו עם מחיית עמלק
בערב פסח

ומן הספר צלוקיו הש"ס) כי כל אצרי האדם והגוף
אינו מקבל שום מצטיע שלא יהי שום שייכות לדבר
הלו להמוקס, או על דרך מלבוש או לכסות וכיוצא,
אלא הולוחר מיוחד לקבל מצטיע אף מדבר שאין
לו שייכות, דהיינו שמוטעין
דבר יקר כגון מרגליות ליהודי הרי זה משובח ומאריכו לו
ואנשים טובות וזהב אף ימיו ושנותיו (נח).

שמים לכסות ולא לקור ולא
לחום, רק מולין צוולוח למכטיע.
והוא הענין שהסמירו צפסמ, מממת שהולוחר
הוא הכלי לקבל האצילות, ונעמק האצילות
שיך כל הסומרות שאדם מממיה, אף שאין צעמ
כ"כ מקום להסומרות, ומה גם שמו הפסמ הוא
צירור צאצילות, לכן כל הסומרות שהסמירו צוה
אף שרמזים רמזים ממזיה הולח הם מצטיעים
לקדושה, לכן נמו צוה מקום לכל הסומרות
ולצוק עד מקום שיזו מגעמ, ואיסורו צמטוהו.

ע"י הפייגים והידור צוזה נגאלו מצצריים.
צמך סכמה (פי' צ' עה"פ ואמס לא מללו)
צמ, המצמזן יראה כי צממרים נשמח מהם גופי
מורה שזיו גוי מקרב גוי הללו עובדי ע"ז כו',
וכן הפירו צריח מילה (ליקוט צמ"ס רלג) ואממן
ממח), אמנס הסייגים והגדרים שמרו צימרון
גדול כמו שאמרו צמלמא (פי' כה) שלא שניו
שמש, שלא שניו לשונם, שלא גילו מסמורין ע"ש,
לא נן צגלות צלל היו שומרים גופי מורה אמנס

הסיגים והגדרים עברו וכו'.
ולכן הרצה המורה צסיגים גבי פסח ומזן צלל
יראה, מפני שעל פי הגדרים והסיגים
נגאלו, ולהורות נמן שלא תללו איש מפתח צימו
עד צק, שכל אדם יהא נגדל ומקושר לאוממו

לוח חן
כי לא בכחם עשו חיל, ודי מודיש ומעשי (שמואל א'
ב' ז)
שורפין גם היכ"ף - צרמו עם מחיית עמלק
בערב פסח

לוח חן
כי לא בכחם עשו חיל, ודי מודיש ומעשי (שמואל א'
ב' ז)
שורפין גם היכ"ף - צרמו עם מחיית עמלק
בערב פסח

לוח חן
כי לא בכחם עשו חיל, ודי מודיש ומעשי (שמואל א'
ב' ז)
שורפין גם היכ"ף - צרמו עם מחיית עמלק
בערב פסח

לוח חן
כי לא בכחם עשו חיל, ודי מודיש ומעשי (שמואל א'
ב' ז)
שורפין גם היכ"ף - צרמו עם מחיית עמלק
בערב פסח

לוח חן
כי לא בכחם עשו חיל, ודי מודיש ומעשי (שמואל א'
ב' ז)
שורפין גם היכ"ף - צרמו עם מחיית עמלק
בערב פסח

לוח חן
כי לא בכחם עשו חיל, ודי מודיש ומעשי (שמואל א'
ב' ז)
שורפין גם היכ"ף - צרמו עם מחיית עמלק
בערב פסח